

Sri Appayya Dikshitendral – His days at Chidambaram:

In a small book I have with me (book is in Tamil), there is a very interesting narration of how the Great Dikshitendral attained Siva-Sayuja and merged with Sri Ananda Nataraja of Kanaka Sabai, the Dikshitendral's chosen deity of worship. I am giving that below, translated into English. In some places, I have retained the Tamil original from the book.

Shri Dikshitendral was staying in Chidambaram during his last days and was having regular Darshan of Sri Nataraja and was enjoying the Bliss. Side by side, he was also engaged in Yogic pursuits, again and again enjoying Advaitic Bliss, through Samadhic states. With all this, until his last day, without any break, he was performing his regular Siva Pooja and the whole array of Vedic Anushtanas, as prescribed.

As he completed his 72nd year and entered the 73rd year, in his divine wisdom, he started feeling that the time for his Moksha was approaching. He welcomed this coming event and prepared a Darbhasana and sat thereon. His younger brother's grand-son Sri Nilakanta (who was to become later Mahakavi Sri Nilakanta Dikshithar, ardent devotee of Madurai Meenakshi and Minister of the Naik king, at Madurai) was just a 12-year old boy, at that time. Most affectionately, Sri Dikshithendra blessed Nilakanta. At that time, the sons of Dikshitendral requested their father, in their own humble way, to share what kind of thoughts are glowing in his mind. Sri Appayya Dikshitar gave his reply in a Sanskrit Sloka --- which reads as:

चिदम्बरमिदं पुरं प्रथितमेव पुण्यस्थलं

सुताश्च विनयोज्वलाः सुकृतयश्च काश्चित्कृताः ।

वयांसि मम सप्ततेरुपरि नैव भोगे स्पृहा

न किञ्चिदहमर्थये शिवपदं दिदृक्षे परम् ॥

“ This Chidambara Sthalam is a very well-known Punya Kshetram. You people, my sons, shine with your obedience and respect for elders. I too have written, so to say, a few good Granthas (works). My age is now beyond seventy. I do not have any desire for any earthly pleasures. Hence, I do not pray for anything. I only want to see the Great Beatitude of Siva Pada. ” Dikshitendral, who is reputed to have written, in all, 104 Granthas or Works, all of outstanding merit, on various subjects (Advaita, Bhakti, Vyakarana, Kavya, Alankara, Philosophy etc.,) refers to himself, with great humility, as one who had also written a few granthas.

Having just said this Sloka, Dikshitendral saw before his eyes, an wonderful and blinding light. In the centre of this Light, he saw the the Lifted Paadam (தூக்கிய திருவடி) of Sri Ananda Nataraja, in all its grandeur. In his great ecstasy, the following half-sloka came out of his lips, in grand style...

आभाति हाटकसभानटपादपद्म-

ज्योतिर्मयो मनसि मे तरुणारुणोऽयम् ।

“ கனக ஸபையில் நடனம் செய்யும் நடராஜப் பெருமானின் திருவடித் தாமரையின் பேரொளியானது உதய சூரியன் போல என் மனதில் ப்ரகாசிக்கிறது ” என்பது இந்த 1/2 ஸ்லோகத்தின் பொருளாகும். Saying this half-sloka, the Great Dikshitendral shuffled off his mortal coils and merged into the Infinite. Sri Nilakanta Dikshithar, Dikshitendral’s brother’s grand-son and 12 year old boy at that time sitting by his side, immediately understood what great event he had witnessed. Sri Nilakanta had great poetic talents, even at that age of 12. He immediately completed the other half of the Sloka, in the most appropriate way, in great style, couching the words in the same Sanskrit Meter, which Dikshitendral had used for the half-sloka. This is how, Sri Nilakanta had completed the other half of the Sloka.

नूनं जरामरणघोरपिशाचकीर्णां

संसारमोहरजनी विरतिं प्रयाता ॥

“ஸுரியோதயம் ஆகிவிட்டபடியால், பிறப்பு, இறப்பு, துன்பம் ஆகிய பிசாசுகளால் சூழப்பட்ட சம்சாரமாகிற இந்த இரவு நிச்சயமாக முடிந்து விட்டது(அதாவது, ஸ்ரீதிக்குதிதேந்திரர் ஸாஸ்வதமான சிவபதத்தை அடைந்து விட்டார்கள்)” என்று பொருள் வருகிற மாதிரியாக ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்ஷிதர், தன் பெரிய தாத்தா ஆரம்பித்த ஸ்லோகத்தைப் பூர்த்தி செய்தார். இதையே கர்ணமந்திரமாகக் கொண்டு ஜபித்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்த மாதிரி இல்லத்தில் நிகழ்ந்த அதே சமயத்தில் ஸ்ரீநடராஜப் பெருமான் சந்நிதியில், அன்று சித்ரா பூர்ணிமா காலை முதல் முஹூர்த்தத்தில் சித்ஸபேஸருடைய கற்பூரநீராஜன

சமயத்தில், அங்கே ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரவர்கள் சந்நிதிக்குள் நுழைவதைப் பூஜை செய்யும் தீக்ஷிதர்கள் கண்டு, அவருக்கு தரிசனம் செய்து வைக்க கற்பூரம் முதலிய பொருள்களை சேகரித்துக் கொண்டிருக்கையில், தீக்ஷிதேந்திரர் பஞ்சாக்ஷரப் படிகளில் ஏறி சந்நிதியுள் சென்று, ஸ்ரீநடராஜப் பெருமானுடன் இரண்டறக்கலந்தார். ஸர்வமங்களரூபியும், தாம் ஆராதித்து வந்ததுமான சித்ஸபேசருடைய அம்சாவதாரமுமான இந்த மஹான் “ ந ஸ புனராவர்த்ததே, ந ஸ புனராவர்த்ததே ” என்று உபநிடதங்களில் கூறியபடி மற்றீண்டு வாராநெறியாகிய சிவஸாயுஜ்யம் அடைந்த இப்பேரதிசயம் நகரெங்கும் பரவியது.

Typed : K Kalyanaraman
CHENNAI : 23rd April 2011